

ERHAN ALTUNAY

MASALLAR
ANLATILDIKÇA
GERÇEK OLUR

DESTEK YAYINLARI: 1642
EDEBİYAT: 466

ERHAN ALTUNAY / MASALLAR ANLATILDIKÇA GERÇEK OLUR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Eylül 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-754-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

ERHAN ALTUNAY
MASALLAR
ANLATILDIKÇA
GERÇEK OLUR

Sadece geçmiş geleceği etkilemez, gelecek de geçmişi etkiler.
Dün de yarın da An'ın içinde yeniden yazılır.

DESTEK
çayınlan

ÖNSÖZ

Masalci'yi yazdığımdan bu yana hayli zaman geçti. Masalın ikinci kitabını tamamlamam uzun sürdü. Masal, an içinde kendini her gün yeniden yarattığından kitaba son noktayı koymak çok da kolay olmadı. Hakikat, An'ın içinde kendini sakladığından, masallar anlatıldıkça gerçek olur. Bu yüzden sen okurken de An'ın içinde yeni bir gelecek inşa ediliyor olacak. Benim kadar senin de büyük bir sorumluluğun var artık.

Bu kitabın yazım sürecinde gerçekleşen olaylar, yaşanan deneyimler, birazdan okuyacağında göreceğin gibi, süreci hep zorladı, ancak "*Masalci*'nin devamı ne zaman geliyor?" diye soran binlerce okurun ilgisi beni umutlandıran, coşkulandıran ve yazmaya teşvik eden en büyük güç oldu. Bu nedenle en içten teşekkürüm okurlarıma...

Tabii editörüm Özlem Esmegül'ün sıra dışı zekâsı da *Masal*'ın ete kemiğe bürünmesinde çok etkili oldu... Ona da çok büyük bir teşekkür borcum var.

"Sen yazarsın" deyip yıllar boyu sıkılmadan aynı lafı tekrarlayan ve motive eden annem Günar Altunay'a da bir kez daha teşekkür ediyorum.

Teşekkür listem çok uzun aslında ama biz bir an önce *Masal*'a geçelim.

Her okuyucunun kendi masalını yazması dileğiyle...

İstanbul 06.09.2022

-bir-

Yıllar ne çabuk geçti...

Baş döndürücü olaylar silsilesi peşimi bir an bile bırakmadı bu süreçte.

Her şey, başıma gelenleri anlattığım *Masalıcı* adlı romanımı kaleme almamla başladı. Üstelik Sisifos'tan bir farkım kalmamıştı artık. Dağın tepesinden aşağı yuvarlanan bir kayayı, her defasında yukarıya taşımamın bir yolunu bulmaya mahkûm edilmiştim adeta.

Hayatımda her şey, açıklaması olmayan bir sessizliğe bürünmüştü. İçi doldurulamaz, anlamlandırılmaz bir boşlukla baş başa kalmıştım.

Sonra bir ses çınladı bu sessizliğin ortasında.

Sanki bir atın ayak sesleri giderek yaklaşmaktaydı üzerime.

Yanılmamışım.

Sahiden de bir atlı koşturuyormuş hayatımın ortasına.

Mahşerin *Dördüncü Atlısı*...

Üstelik yine veba salgınıyla geliyordu tarih sahnesine. Belki salgının adına veba demiyorlardı şimdilerde ama ben yüzyıllardır tanıyordum onu, hangi tarihte nerede görsem muhakkak

bilirim vebayı... Yaklaşmakta olduğunu gördüğüm halde gafil avlandığım veba salgını, kendini gerçekleştiren bir kehanetti.

Üstelik bu bir başlangıçtı sadece... Ölüm, sonrasında çok daha kuvvetli kırıp geçireceği yerlere, öncesinden bir göz atıyordu. Fütursuzca etrafı kolaçan ederken, cansız bedenler dördüncü atlinin ayakları altında çiğneniyordu.

Hayat distopik bir âlem artık. Eskiden “Oh be rüyaymış!” diye uyandıgım sabahlara “Yazık rüyaymış, ne de güzeldi oysa...” diyerek uyanıyorum.

Veba bütün şehri sardığında neyin gerçek neyin hayal olduğunu unutmuştum. Gerçekten bir zamanlar İstanbul’da dolaşan o adam ben miydim?

Üsküdar’daki Kırkambar Sahaf Bayram’a gelen yeni kitapları görmeye giden, Önder Bey’in Beyoğlu’ndaki kitap kokan dükânında her kitabı saatler boyu hiç konuşmadan defalarca inceleyen, Namlı Köfteci’de aynı mönüyü yine aynı iştahla yiyen ben miydim? O adam bir hayalse eğer, bir veba mahkûmu olarak yaklaşmakta olan karabulutları endişe içinde izleyen Erhan mı gerçek?

Dünyayı başka bir geleceğe ya da başka bir gerçekliğe hazırlayan bu veba günlerinde olan biteni, belki de yine gelecekte cereyan edecek olanları yazmak için oturdum bilgisayarımın başına.

Salgın senaryosunu kim yazdı? İnsanlığın kaderiyle kim oynuyor? Hayvanların bile kaderi değişti. Hiçbir şey doğal dengesi içinde değil. İnsanlar değişti, şehirler değişti, mevsimler değişti. Kış bile küstü bu şehre, karlar da küstü...

Öyle bir oyun ki bu herkes satın alınmış... Sosyal medyada, televizyon programları yapıyorlar, romanlar yazıyorlar, hatta

baş kahramanı İstanbul olan romanlar yazıyorlar, dünya çapında milyonlarca satıyorlar, milyonlarca insan tarafından takip ediliyorlar, uyduruyorlar, yazıyorlar, saçmalıyorlar ama bütün saçmalıklar bir şekilde gerçek oluyor. Anlamıyorum... Geride kalanlarsa bütün bunları yapıp edenleri gizli bir hayranlıkla eleştiriyor “gibi” yapıyorlar sadece.

İnanabiliyor musunuz? Birileri kurguluyor, yazıyor, uyduruyor, saçmalıyor, “virüs” diyor, “salgın” diyor ve sonra her nasılsa bütün bunlar gerçek oluyor. Büyü gibi, ama gerçek...

Ölümler de acılar da gerçek...

Görünmez bir el bütün taşları oyuna sürüyor.

Peki ama kimin eli bu?

Din kitaplarında sözü geçen Tanrı'nın eli mi?

Hayır olamaz, kitaplardaki Tanrı'nın eli, korur, güçlendirir, cesaret verir ve yol gösterir. Oysa bu işte eli olan her kimse zayıflatıyor, yolunu kaybettiriyor ve yok ediyor.

O halde Tanrı'yı taklit edenler kimler? Bu yetkiyi nasıl aldılar, kimden aldılar? Öyle ya da böyle başardılar işte. Peki insanoğlu Tanrı'nın elini alt edebilir mi? İnsanlık bu savaşı çoktan mı kaybetti?

Her fırsatta hiç çekinmeden hep söyledim, yine söylüyorum işte. Birileri benim ülkem üzerine oyun oynuyor. Şehrime işgal etmek isteyenler ve buna hazırlananlar var... Hatta işgal sessizce başlamış bile olabilir. Baksanıza, şehrin kimliğini aldılar elinden, dilini aldılar, kültürünü aldılar, insanlarını aldılar, geriye sadece toprak kaldı.

Oyunlarını bozan hiç çıkmadı mı şimdiye kadar?

Çıktı tabii... Son defasında mavi gözlü bir adam, tam da bu topraklarda gerçekleştirilmeye çalışılan işgal planlarının önünü kesti. Onlar yine de vazgeçemediler ama bu düşlerinden, mavi gözlü adam yüzünden daha ileri bir tarihe ertelemiş oldular sadece... Yüz yıl beklediler sabırla... Sonunda yine hayal ettikleri o gün geldi. Şimdi yine kapıdalar ve artık ertelemek yok...

Kehanetlerine hiç inanmadım şimdiye dek ama işgal planlarını gerçekleştirmek için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Birileri Tanrı'ya meydan okumayı, onu kıyamete zorlamayı tercih etti. Birileri ölüm meleğinin yerine koydu kendini ve bu cüreti gösterdi.

Veba geçse ne olur? Artık derinlerde çok şey değişti, hiçbir şey eskisi gibi değil...

“Tarih tekerrür eder” derle ya, ediyor sahiden... Her şey yine aynı... Aynı savaş, aynı yalan, aynı korku, aynı panik ve yine aynı oyun.

Sanki hiç doğmadım, hiç ölmedim, hiç yaralanmadım, sanki hep aynı döngüdeyim. Onlar da öyle... Hep aynı şeyin peşinde-ler. Oyunları bir şekilde bozulmazsa eğer, satrancın hamleleri doğru değiştirilemezse istedikleri şey olacak gibi. Taşlar öyle bir yerleştirilmiş ki bu kez, onları mat edebilecek tek bir yol var gibi görünüyor. Küçük bir hata, her şeyi altüst edebilir.

Masalçı romanımı yazarken başıma geleceklerden habersiz, kendini önemli bir araştırmacı ve yazar zanneden, fazlasıyla sıradan bir adamdım. Heyecansız, rutin bir hayatım vardı ama araştırmayı, okumayı, yazmayı çok seviyordum. Yalnızlığımı kitaplarımla, araştırmalarımla, yaptığım radyo programlarıyla dolduruyordum. Sonra bir gün geldi, televizyon programlarına

da çıkmaya başladım, hem de peş peşe... Tanınmaya başlamıştım yavaş yavaş.

Sokakta yürürken insanlar selam veriyorlardı, durdurup bir şeyler soruyorlardı. Önemli bir “entelektüel” olduğumu sandım bir ara... Kitaplarım satıyordu, sosyal medyada binlerce *like* alıyordum; sanki her *like* beni daha bilgili ve popüler kılıyordu. Bu hayal dünyasının büyüüne kapılmıştım. Ama sarsılıp kendime gelmem uzun sürmedi.

O gün, bana her zaman hep iyi gelen, ruhumu dinlendiren ziyaretlerimi gerçekleştirecektim. Sahafları gezecektim. Bir televizyon programı için kitap arıyordum. Beyoğlu'ndaki sahaflar çarşısına gittim hiç düşünmeden. Alışkın adımlarla Önder Bey'in dükkânına yürüdüm.

Önder Bey aradığım kitabın dükkânda olmadığını söyleyince, üzüldüm. Başka sahafları dolaşmak zorundaydım. O ana kadar içeride olduğunu fark etmediğim bir adam, aradığım kitabın kendisinde olduğunu, istersem bana verebileceğini söyledi. Şaşırmıştım. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir hayalet kadar görünmez olabilen bu adamın içimi neden ürpertiğini anlamadım. Bundan böyle hayatımda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını tahmin dahi edemezdim elbette. Aradığım kitabı almak için adamla birlikte Balat'a gittim. Keyifli, derin bir sohbet başlamıştı aramızda. İçimdeki serin ürperti yerini sıcak ve samimi bir güven duygusuna bırakmıştı. Adamın her sözü büyülüyordu beni adeta. Hipnotize olmuş gibi izliyordum onu. Sonra bir masal anlatmaya başladı bana. Adını söylemedi ama ben artık *Masalcı* diyecektim ona.

Anlattığı masalın müptelası olmuştum ayrıca. Dinlediğim şeyler bütün benliğimi sarmıştı, ayağımı bastığım dünyadan

koparılmış, başka âlemlere atılmışım adeta. Daha önce adını bile duymadığım Boğa Krallığı ile Kurt Krallığı'nın entrikaları içinde kayboluyordum. Üzerime gelen otomobili son anda fark ettiğim dalgalıklarım bile oluyordu. Her gün heyecanla Masalcı'yı dinlemeye gidiyor, evime döndüğümde de dinlediğim masalı yazıya geçiriyordum deli gibi... Hatta bununla da kalmıyor, bazen sosyal medyada paylaşımlar bile yapıyordum.

Masalcı, yaşını başını almış bir adamdı. Yani benim gözüme öyle görünüyordu en azından, ama son derece dinç ve fitti. Tek hamlede on kişiyi kılıçtan geçirecek kadar da güçlü reflekslere sahipti, seri adımlarla yürürdü. Giyimi her zaman özenli ve tertemizdi. Yaşadığımız çağın insanı değilmiş gibi geliyordu bana. Bazen öfkeleniyor, sert bir tavır takınıyor, bazen son derece zarif ve anlayışlı davranıyordu. Her sözü bir anlam taşıyordu benim için, bazen anlaşılmaz da oluyordu, zorlanıyordum. Özellikle zaman meselesi söz konusu olduğunda... Anılardan söz etmeye başladığında aklım iyice karışıyordu, işin içinden çıkamıyordum.

Balat'ta bahçesi olan eski bir evde oturuyordu... Onu her gün aşağı yukarı aynı saatlerde ziyaret edip anlattığı masalı dinlemek, zamanla bir ritüele dönüşmüştü. Uyumadan önce masal dinlemek için sızlanan küçük çocuklardan farksızdım. Masal yoksa, Masalcı yoksa, günüm geçmek bilmezdi. İşi gücü boşlamış, günlük masal hakkımı almak için Balat'ın yolunu tepmeyi kendime görev edinmişim.

Masalcı'yla görüşmeye başladığımdan beri hayatımda tuhaf şeyler cereyan etmeye başladığını fark ettim sonra. Bazen bir Osmanlı kahvesindeyim bazen geçmiş zamanların bir mekânında, cılız bir mum ışığıyla aydınlanıyordum. Gittiğim yerlerde elektrikler kesiliyor, eski zaman insanları karşıma çıkıyordu.

Zaman, kavram olarak iyice anlamını yitirmişti, an'lar arasında gidip gelmeye başlamıştım.

Masalıcı, ummadığım anlarda hiç beklemediğim yerlerden çıkıp beni bulabiliyordu. Kimseye görünmemeyi başararak konuşabiliyordu benimle. Akıl sağlığında, gerçeklikle kurduğum algı ilişkisinde sorun yaşadığımı bile düşündüm bir ara. Gerçeklik algım bozuluyor olabilir miydi? Belki de bir psikiyatra görünmem gerekiyordu. Fakat yaşadığım hiçbir deneyimin sanrı olmadığını kanıtladım sonra kendime. Her şey gerçekti... Bir gün İstiklal Caddesi'nde karşılaştığım yıllar önce vefat etmiş olan biyoloji öğretmenim bile gerçekti. Rüyada değildim ya da bir sanrının içinde sürüklenmiyordum. Bana verdiği çiçeği hâlâ taptaze ellerimde tutuyordum, üstelik ölümünden yıllar sonra...

İstanbul'un geçmişiyle bugünü iç içe geçmişti. Ne dün vardı ne de bugün... An'lardan ibaret bir âlem içindeydim. Zihinsel olarak da kabullenmiştim artık bu deneyimi... Ne var ki bu büyü ve heyecanlı süreç, arzuladığımdan çok daha kısa sürdü.

Masalcı'nın bana bıraktığı Latince bir kitap, başıma işler açtı. Kitabı Karaköy'den almış evime dönüyordum. Her zamanki gibi iskeleden vapura binerken, an'lar yine birbirinin içine girdi ve ben kendimi yıllar önce hurda olmuş bir vapurda bulmuştum.

O gün Şövalye'yle tanıştım.

Son derece şık, zarif ve güçlü görünüyordu. Kibar olduğu kadar ürkütücüydü de. Bundan böyle bir gölge gibi takip edecekti beni. Adının ne olduğunu öğrenemediğim bu adam, karanlık bir gölgeye dönüşmüştü giderek. Benden bir şeyler istiyordu her karşıma çıktığında ama ne istediğini bir hiç anlamıyordum.

Yüzyıllar önce yok olmuş bir sahaf dükkânını ararken karşıma dünyanın en güzel kadını çıktı. Görür görmez vurulmuş-tum... Kusursuz bir güzelliği, derin bakışları ve yıldızsız bir gece kadar karanlık saçları vardı. *Gece Saçlı Kız*... Adı Sibel'di ama gönlümde hep Gece Saçlı Kız olarak kaldı.

Ansızın çıkıp geliyor, sonra bir anda yok olup gidiyordu. Ona deli gibi âşıktım ama ne gerçekliği tarif edebiliyordum artık ne hayali... Ona hiçbir zaman kavuşamayacağımı seziyordum sadece.

Masalçı, Şövalye ve Gece Saçlı Kız dışında hiçbir şeye ve hiç kimseye odaklanamıyordum. Annemi aramıyordum mesela, her zaman gittiğim dergâhı ve bana daima yol göstermiş olan kut-bum Nahit Hoca'yı ihmal ediyordum. İlgisizliğim yüzünden iş-lerim de kötüye gidiyordu. Bendeki bu garip durumu ilk annem fark etmişti, uzun süredir ruhsal bir sıkıntım olduğundan yana endişe ediyordu. "Rüya âleminde gibi" diye anlatıyordu bazen teyzeme. "Gözleri açık ama hep uykuda... Kendi kendine konuş-malar, içe kapanmalar, tuhaf davranışlar, korkular... Doktora da gitmiyor, çok korkuyorum..." İşin kötü yanı, ona olanları anlat-sam kendi kafasından *ruhsal bozukluğumun* nedenini bulacak, iyice endişelenecek, yaşadıklarımın tamamen bir hayalden ibaret olduğundan emin olacaktı.

Yaşadığım şeyi başka kimseye de anlatamazdım. Kimseden yardım da isteyemezdim. Acayip bir serüvenin içindeydim ve hayatım da tehlikedeydi aslında. Ama hangi hayatım? Hangisi gerçektir?

Şövalyelerin, İstanbul'daki kutsal emanetlerin peşinde oldu-ğunu anladım sonra. Kutsal emanetler şövalyelerin eline geçerse, İstanbul'un kaderi değişirdi. Yaşanacak büyük felaketin ardından

sağ kalanlar köle olarak devam ederlerdi hayatlarına. Şövalyeler görevlerini Tevrat'tan, İncil ve Yuhanna'nın Vayhi bölümlerinden alıyorlardı ancak Hıristiyanlardan çok farklı yorumluyorlardı. Kutsal emanetler sihirli nesnelere olarak hayatlarında çok önemli bir değer teşkil ediyordu.

Şövalyelerle ilgili her gün yeni bir şey öğreniyordum. En ilginç İncil'de de adı geçen *Ölümsüzler* ya da ortaçağdaki adıyla *Ölümsüz Şövalyeler* efsanesiydi. Masalcı'nın da ölümsüz şövalyelerden biri olabileceğini düşünmeye başlamıştım olan bitenlerden sonra.

Adını da öğrenmiştim sonunda.

Raul...

Tarihin farklı dönemlerinde hep vardı Raul. Hiçbir şey anlatmıyordu kendisiyle ilgili ama ben onun bir ölümsüz şövalye olduğunu, sonrasında İslam'ı kabul edip Müslüman Şövalyeler topluluğuna katıldığını düşünüyordum. Şövalye de ölümsüzlerdendi ve Masalcı'yla ikisi arasında bitmeyen bir kavga vardı.

Nedense Masalcı da Şövalye de benim kutsal emanetleri bulabileceğime inanıyorlardı. Masalcı'nın bana gönderdiği Latince bir elyazmasında, İstanbul'un geçmiş sırlarını araştırmaya başlamıştım bunun üzerine. Başıma geleceklerden habersiz sürükleniyordum an'lar arasında.

Masalcı ile yaşadığımız maceralar beni, alışılmadık bir hayatın içine sokmuş, İstanbul'un eski mekânlarında, dehlizlerinde süregelen bir savaşın bir piyonu yapmıştı. Plazalardan yönetilen bir şehrin kadim mekânlarında çarpışıyorduk. Bir türlü ulaşamadığım Gece Saçlı Kız'ın peşinden giderken, şehir de benden uzaklaşıyor, işgalcilerin üzerine çöken karanlık gölgesiyle flulaşıyordu.

Artık dün ile bugün arasındaki bağlantıyı kaybetmişim, az da olsa rahatlamak, içimi dökmek için olup biteni ucundan kıyısından anlattığım arkadaşlarım psikolojik bir rahatsızlık yaşadığıma kanaat getirip beni bir şekilde tedavi olmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Hatta acilen hastaneye yatmam gerekiyordu onlara göre. Bu halde hayatıma devam edemezmişim. Beni akıl hastanesine yatırmak konusunda kendi aralarında organize olmaya çalıştıklarını görünce onlardan iyice uzaklaşmam gerektiğine karar verdim. Kimseyle konuşmayacak, hiçbiriyle görüşmeyecektim artık. Bu onları daha da endişelendirecekti belki ama başka bir gerçeklik yaşadığıma ikna edemezdim kimseyi.

Geçmişle bugün arasında gidip gelirken birilerinin bana Godfroy diye hitap ettiklerini işitince anladım ki geçmişten gelen sadece Masalcı değildi, benim de kaybettiğim bir geçmişim vardı.

Belki de o gün sırrı verecekti ama bilmiyorum. Geçmişin dehlizlerinden bir kitap çıkarmaya gitmiştik birlikte. Kitabı elimi geçirmenin sevincini yaşayamadan işgal askerlerinin korkusu sarmıştı içimi. Etrafımızı sarmışlardı. Masalcı, beni ve kucağında taşıdığım kitabı kurtarmak için atıldı işgal askerlerinin önüne.

Onu son görüşümmüş meğer. Artık hayatımda Masalcı olmayacaktı. Kurtulmuştum, hayattaydım ama her şeyi kaybetmişim aynı zamanda. Hem yalnızdım hem sonsuz bir boşluğa sürüklendim. Eski hayatına iyice yabancılaşmış, neredeyse aklını yitirmiş bir adam olarak çaresizlik içinde tutduğum bir aşk, bana asırlar evvel işlenmiş bir hatayı tekrarlayacak ve umulmadık şekilde bir erginlenme yoluna itecekti beni...

-iki-

Yüksek tavanlı loş odanın duvarlarına iki gölge vuruyordu. O gece şatoda yaşananlar, hiçbir tarih kitabında hiçbir zaman yazılmıyordu, neler olduğunu kimse bilmeyecekti belki ama ortada bir sır da kalmayacaktı.

Şövalye'nin duvardaki heybetli gölgesine kayıyordu Kraliçe'nin gözleri... Şövalye'nin gösterişli kılıcı karanlıkta da göz alıcı, parlak ve ürperticiydi. Gölgelerinin bile yan yanayken nasıl da güzel görüldüğünü geçiriyordu Kraliçe içinden. İkisi de çok büyük bir aşkın kahramanlarıydılar aslında. Hem de *an'lar arasında yaşanan büyük bir aşkın...*

Şövalye, uzun boylu, incecik hatlı güzel kadına yavaşça yaklaşmış zarif bir hareketle diz çöktü. İkisi de biliyordu ki bir şövalyenin diz çökmesi adanmışlığının ifadesidir. Kraliçe'nin elini tutup incitmekten imtina edercesine dudaklarına götürdü Şövalye. Sonra kılıcını belinden güçlü ve seri bir hareketle çıkarıp yere bıraktı. Kılıcı olmadığına, çıplak kalırdı bir şövalye... Kendini olduğu haliyle, çıtır çıplak bu kadına adadığını gösteriyordu açıkça.

“Eleanora” dedi Şövalye yumuşacık bir sesle. “Sizi hiçbir kadını sevmediğim kadar seviyorum. Hiçbir canlının sevemeyeceği

kadar seviyorum, yıllardır hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Biliyorum hiçbir zaman beraber olamayacağız, biliyorum bu güzel elleri bir daha öpemeyeceğim. Tanrı bize bu yaşamda cenneti layık görmedi ama sizi hep seveceğim. Dünya bir daha kurulana ve Tanrı bize bir şans daha verene kadar hiçbir kadını sevmeyeceğim. Önce Tanrı'nın sonra sizin huzurunuzda kalbimi mühürlüyorum. Kılıcım Invictus üzerine yemin ederim ki sizin dışınızda hiçbir kadın bu kalbe giremeyecek, benim için dünyadaki tek aşk Gece Saçlı Kraliçe olacaktır daima.”

“Lütfen ayağa kalkın Raul” dedi Kraliçe. “Sizi yerlerde değil yanımda görmek istiyorum.”

“Ayağınızın dibinde olmak benim için büyük şereftir kraliçem.”

“Ben de sizi bir kadının kalbinden taşıyabilecek en büyük aşkla seviyorum Raul. En büyüğü şehirdeki Hayat Veren Kaynak bana hayat verdi, aşk verdi ve bu aşkla yalnızca sizi sevdim. Tanrı her şeyi bilendir. Yazgımızı böyle yazdıysa bir bildiği vardır. Tanrı bana iki krallığın yükünü verdi. Aşkla dolu bir kalbi mühürleme mi istedi. Uğrunda savaştığımız krallığın anahtarını bana bıraktı. Sevgili Raul, halkımız için sizi bir daha görmeyeceğim ama biliniz ki kalbim sadece sizin aşkınızla dolu olacak. Hayatıma kim girmiş olursa olsun, kim girecek olursa olsun, biliniz ki bu kalp hep sizin için çarpıyor.”

“Tanrı böylesine büyük sevenleri görür kraliçem” dedi Raul. “Bu hayatta vermediği şansını başka bir hayatta verir. Bir gün, biz iki seven kalp olarak yine birlikte olacağız buna inanıyorum.”

“Tanrı en doğrusunu bilendir, her şeye gücü yetendir” diye karşılık verdi Kraliçe. “Ben de inanıyorum Raul, sizinle yeniden